

3. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014. *Офіційний вісник України*. 2014. № 75. том 1. стор. 83.

4. Council Directive 79/7/EEC of 19 December 1978 on the progressive implementation of the principle of equal treatment for men and women in matters of social security URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A31979L0007>.

5. Боднарук М. І., Бурка А. В. Запобігання та протидія дискримінації в пенсійній системі України. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union* : Collective monograph. Riga : Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. Р. 1. Р. 426-441.

6. Про схвалення Державної стратегії забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2030 року та затвердження операційного плану з її реалізації на 2022-2024 роки: розпорядження КМУ від 12.08.2022 р. № 752-р *Офіційний вісник України*. 2022. № 70. Стр. 96. Стаття 4248.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-271-8-58>

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Мігрін Б. О.

*курсант II курсу Навчально-наукового інституту права та ПФПНП
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

Науковий керівник: Максимова М. К.

*викладач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності*

*Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

В сучасному світі, ми можемо спостерігати, що для більш ефективного та правового забезпечення виконання повноважень та завдань, що були наданні публічній адміністрації була створена система принципів та настав, згідно з якими органи публічної адміністрації мають здійснювати свою діяльність, а саме надання допомоги у сфері обслуговування та надання послуг громадянам, котрі потребують їх.

Сама система складається з низки важливих принципів, котрі закріпленні на конституційному та законодавчому рівні:

- верховенства права;

- *верховенства закону;*
- *рівності всіх суб'єктів перед законом;*
- *стабільності правопорядку;*
- *нормативної обґрунтованості правових рішень;*
- *охорони прав громадянина;*
- *єдності розуміння і застосування права;*
- *нагляду, контролю за виконанням закону та невідворотності відповідальності;*
- *єдності.*

Кожен із цих принципів відіграє важливу роль у здатності правильно функціонувати суб'єктам публічної адміністрації, котрі повинні дотримуватись цих принципів та настанов, що закріплені в нормативно-правових актах, але ми зустрічаємося з такою проблемою, що в деяких суб'єктах виникає проблема у функціонуванні та порушенні цих принципів. Але щоб розгледіти цю проблему необхідно розуміти саму систему суб'єкта публічного адміністрування та завдання. Тому спочатку ми розглянемо систему важливих суб'єктів публічного адміністрування, а саме: органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

За слушною думкою, видатного професора Олександра Ігоровича Рогача, ми можемо розуміти, що ключовою ознакою будь-якого органу публічної адміністрації – є діяльний принцип, а саме – принцип здійснення публічного адміністрування. А його основу становлять органи, для яких публічне адміністрування є важливим видом діяльності, і на щастя це – органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, котрі мають можливості, а головне засоби, для ефективного здійснення цього принципу. Оскільки органи виконавчої влади за теорією адміністративного права поділяються на три рівні: вищі, центральні та місцеві. А саму систему органів виконавчої влади складають *міністерства, державні служби, державні агентства, державні інспекції, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом*. В той самий час, система місцевого самоврядування складають такі ієрархічні органи, а саме:

- *територіальна громада;*
- *сільська, селищна, міська рада;*
- *сільський, селищний, міський голова;*
- *виконавчі органи сільської, селищної, міської ради;*
- *староста;*
- *районна та обласні рада, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст;*
- *органи самоорганізації населення.*

Також теорія адміністративного права пояснює нам, що до системи органів виконавчої влади, слід відносити не тільки систему органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування, а також суб'єкти делегованих повноважень, діяльність яких спрямована на забезпечення

належного гарантування вказаними суб'єктами прав, свобод та законних інтересів, фізичних і юридичних осіб у публічній сфері, а також ефективну реалізацію громадянами свого адміністративно-правового статусу. Тому слід взяти до уваги, що суб'єктам які мають делеговані повноваження дотримуються тих самих, як і органи публічної адміністрації. Але передача цих повноважень здійснюється з метою збільшення ефективності та правомірність органам, котрі виконують функцію надання послуг, оскільки головна мета передачі повноважень – передача проблем певного значення окремим органам, котрим буде більш ефективно та доцільно виконувати свою функцію, а саме – надання послуг та обслуговування громадян.

Але кожна ця система має чіткий ієрархічний порядок, згідно з яким, кожен має виконувати свою функцію та дотримуватися принципам, котрі руководять діяльність, але під час виконання покладених на них повноважень та завдань ми можемо зустрітись з тим, що певні представники порушують принципи та створюють загрозу для існування систем. Ця небезпека виражається в тому, що громадяни поступово втрачають довіру та повагу до органів публічної адміністрації, оскільки представники цих органів нерідко були притягнуті до правопорушень, наслідками яких були збільшення невдоволення громадян у наданні послуг та допомоги, прояви корупції, порушення нормативно-правових актів, а також у перевищенні своїх повноважень і некомпетентності.

Ці діяння призводило до того, що структурній системі було спричинена шкода, яка виражається у некомпетентності певних представників органів, котрі несли за собою ще одну шкоду, а саме недовіру до органів публічної адміністрації. Сама недовіра виникає через таке поняття, як “бюрократія”, що мало лише негативний ефект, який можна було спостерігати у канцелярщину, зволікання, тяганину, зневажливе ставлення до суті справи під виглядом додержання формальності, під час якої і вчинялися основні порушення, що виклали злобу та недовіру від фізичних та юридичних осіб. А також через неспроможність вчасно та в правильному згідно чинного порядку оформлення паперів, оскільки під час бюрократичного процесу, який може тривати не один день, неділю чи місяць, оскільки суб'єктивна сторона чиновників впливає на їх спроможність працювати з паперами, аніж принципи, які направляють на основний напрямок діяльності із паперами, що необхідні для надання послуг та дотриманні основного завдання органів публічної адміністрації.

Тому, задля вирішення цього, на мою думку, слід скласти певну систему, котра повинна бути відбирати компетентних людей, котрі будуть дотримуватися головних принципів функціонування публічної адміністрації та виконувати свої обов'язки, шляхом суцільного дотримання чинного законодавства та правильного вирішення справ та надання послуг від органів публічної адміністрації, шляхом

дотримання принципу бюрократизму в поєднанні з принципами верховенства права та законності, бо гнила система призведе до краху ідеї верховенства права та законності під час виконання своїх повноважень. А також, покращення навчальних програм та закладів освіти, котрі здійснюють підготовку майбутніх фахівців, оскільки знання та необхідні повинні бути набуті та відточені до звички, оскільки в бюрократичній діяльності, необхідно знати та розуміти всі тонкощі, котрі можуть виникнути під час роботи з документами, особливо в такій спеціальності.

Література:

1. Державне управління: теорія і практика / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. Авер'янова В. Б. Київ : Юрінком Інтер. 1998. 432 с.
2. Дерезь В. А. Органи виконавчої влади України та управлінські відносини : монографія. Київ : Юридична думка, 2007. 180 с.
3. Крупчан О. Д. Органи виконавчої влади: питання компетенції : монографія. Київ : КНЕУ, 2012. 255 с
4. Авер'янов В. Б. Виконавча влада і адміністративне право. Київ : Ін-Юре, 2002. 668 с
5. Шахов С.В. Система адміністративного права : теоретико-правовий аналіз її мети, компонентів та зв'язків. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2016. № 2. Т. 4. С. 199-208.
6. Шахов С.В. Ефективність норм адміністративного права: питання теорії та практики: монографія. Херсон : Видавничий дім «Гельветика», 2020. 348 с.
7. Потравка Л. О. Синергетична парадигма публічного управління. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. № 22. С. 221-225.
8. Особливості публічного управління та адміністрування : навч. посіб. / Бакуменко В.Д., Бондар І.С., Горник В.Г. та ін. Київ : Ліра-К, 2016. 256 с.